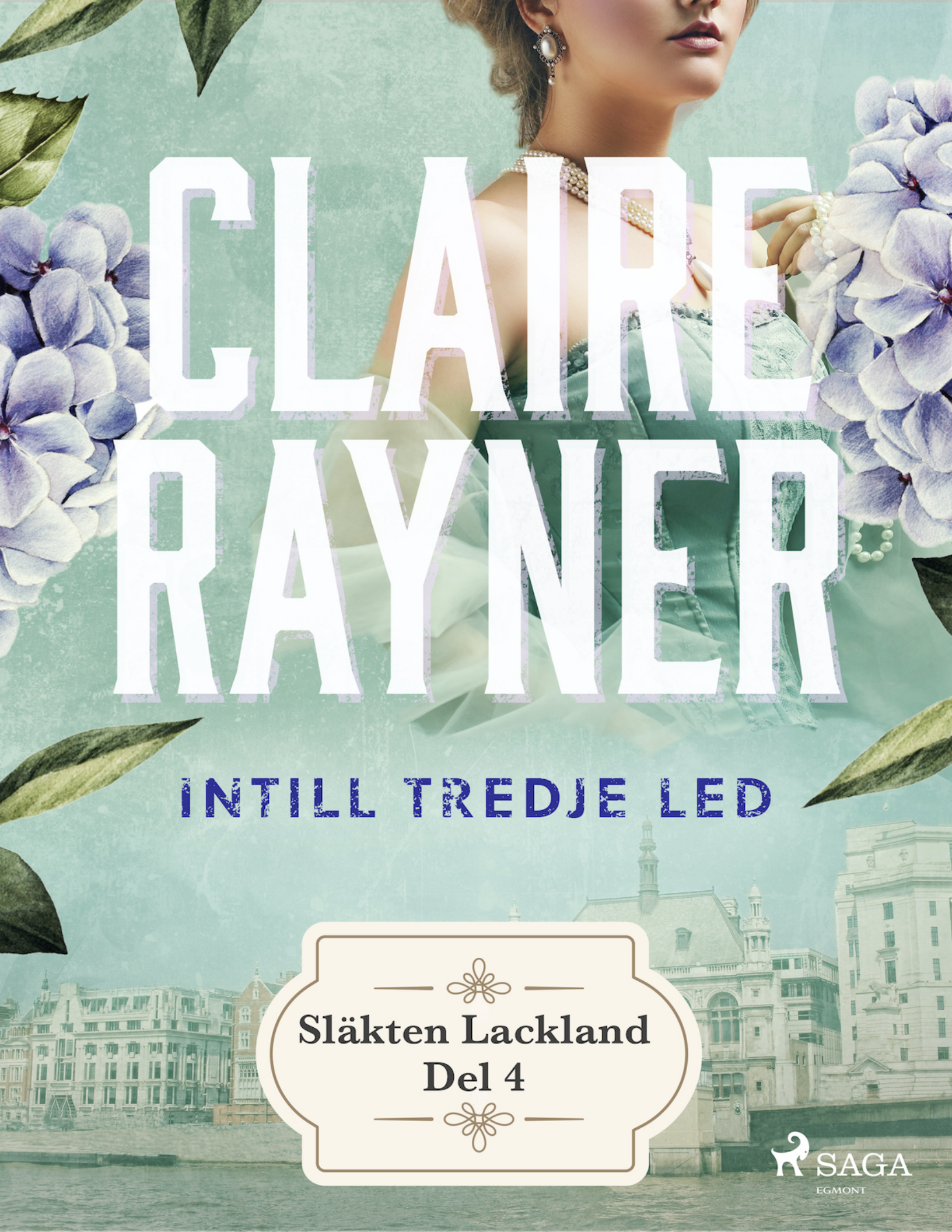
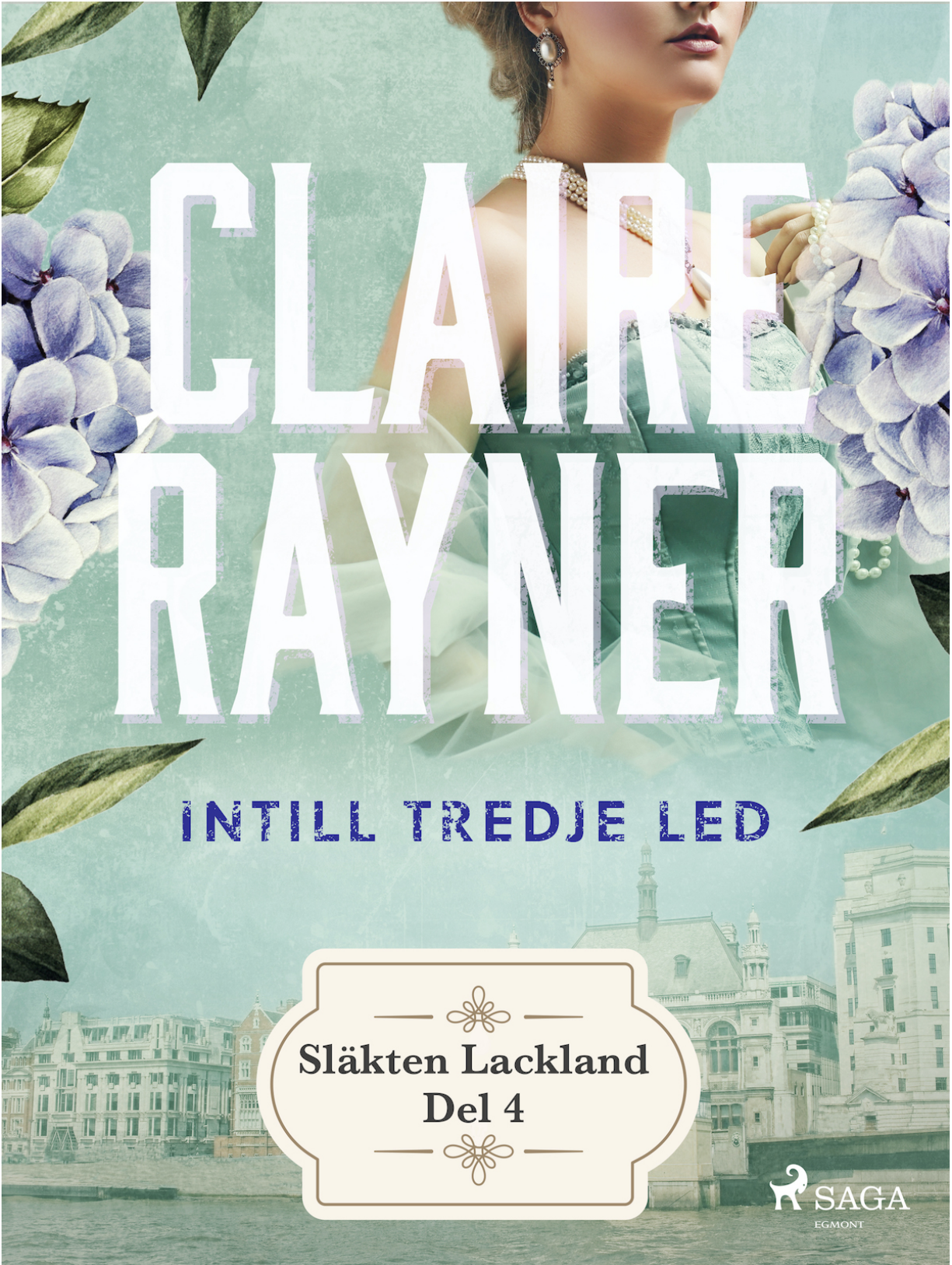

A woman in a green dress with pearls and large purple flowers.

CLAIRE RAYNER

INTILL TREDJE LED

— — — — —
— — — — —
Släkten Lackland
Del 4
— — — — —
— — — — —

CLAIRE RAYNER

INTILL TREDJE LED

— — — — —
Släkten Lackland
Del 4
— — — — —

 SAGA
EGMONT

INTILL TREDJE LED

Claire Rayner

SAGA EGMONT

Intill tredje led
är översatt från engelska av Ingrid Berglöf efter
Soho Square

Copyright © 1980, 2017 Claire Rayner og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711793091

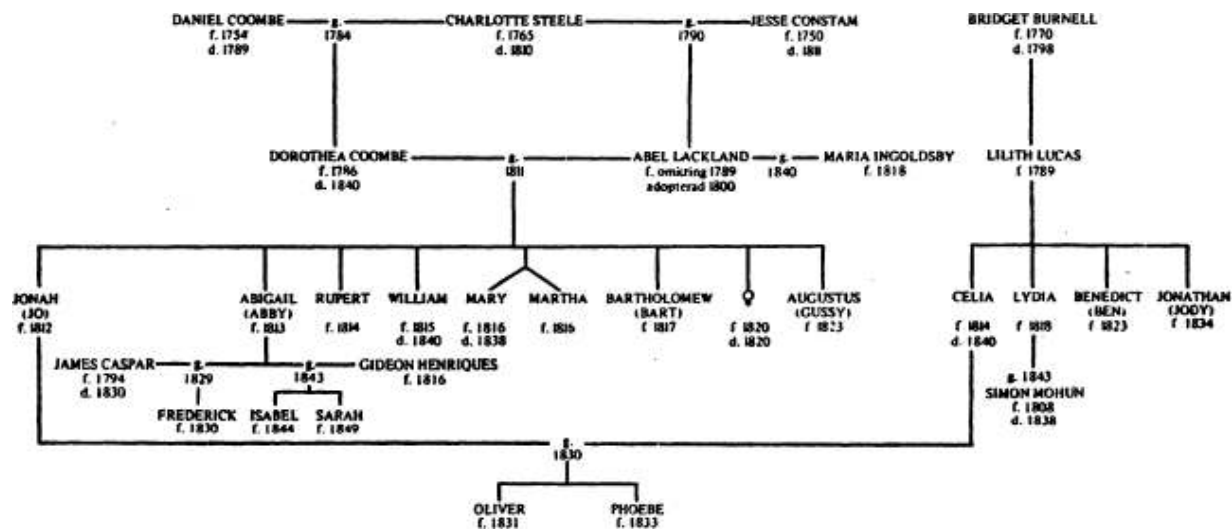
1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

1

Duvan som satt på Karl II:s huvud mitt på den öppna platsen borrarade ner huvudet i fjäderkragen när en iskall vindpust från Carlisle Street fick fjolårets döda löv och gårdagens sopor att virvla runt i gräset kring statyns sockel. Jonah huttrade till och körde ner händerna djupare i fickorna på den tjocka överrocken. Det var alldeles för blåsigt för att stå här i gathörnet. Förresten hade han massor att göra den här marsmorgonen, saker som han snarast måste ta itu med. Att stå här och hänga var att sänka sig till gatpojkarernas nivå, där de sprang i vägen för de svettiga och svärande karlarna som lastade ur den stora flyttvagnen på andra sidan det lilla torget. Ja, han kände sig nästan lika enfaldig och lat som de sladdrande och gloende pigorna som hängde på kvastskäften utanför grannhusen.

Men det hjälpte inte att han läxade upp sig själv. Han stod ändå kvar, kurande i blåsten och med hatten, en välborstad cylinder med rullat brätte, framskjuten i pannan för att dölja ansiktet. Inte för att han på allvar väntade sig att någon skulle känna igen honom eller i så fall bry sig om det. Han hade bara ett oklart behov av att gömma sig bakom någonting, och hatten var det enda som stod till buds. Så han stod där och stirrade på lastvagnen som långsamt tömde ut sitt innehåll på trottoaren utanför

nummer 22, lika nyfiken som alla de andra åskådarna på den här nykomlingen.

Det var länge sedan Soho Square kunde göra anspråk på att kallas elegant. Gatorna som löpte samman här, Greek Street och Frith Street och Batemans Buildings, var trånga och ruffiga och långt ifrån hälsosamma. Många av Londons mer ljusskygga invånare — tjuvar och hallickar och mördare — höll till där, och respektabelt och välbärgat folk hade därför tappat intresset för Soho Square som annars var tilltalande att se på med sina stilrena husfasader, sin grönskande mittplantering och sin höga kungastaty. Förr i världen hade sådant folk gärna slagit sig ner här, men nu var platsen betänkligt nergången och bråkig, ett ställe för småhandlare och enklare hantverkare. Färghandlare trängdes med blyertstillverkare och leverantörer av biljardbollar, glasmästare arbetade vägg i vägg med möbeluthyrare och bokhandlare och förläggare, medan Kvinnosjukhuset stirrade ut över det sotiga gräset på Samarithemmet mitt emot, som inte bara hjälpte fattigt men hederligt folk utan också försåg sjukhuset med många av dess patienter. Fader O'Learys kapell i hörnet av Sutton Row erbjöd den tröst det förmådde åt de troende liksom Franska kyrkan gjorde det åt de många utlänningar som bodde i närheten, medan läkare och advokater av alla grader av respektabilitet, från de en aning tvivelaktiga till de rent kriminella, fyllde den plats som blev över.

Ändå kom här möbler som uppenbart tillhörde en person med höga anspråk på livet. Byfféer i rikt skulpterad mahogny med spegelhyllor. Stolar med glänsande sammetsklädsel som gjorde åskådarna mållösa. Sängar som formligen dröp av fransar och tofsar och hade så många snirklade ornament av rosenträ och så magnifika förhängen

av gobelängtyg att det var svårt att tänka sig något så prosaiskt som sömn i samband med dem. Bord och pallar och mässingsgardinstänger och bambuskärmar allt bars uppför yttertrappan och in genom den svartmålade dörren under solfjädersfönstret medan åskådarna makade sig närmare. Alla försökte titta in i huset för att få se en skymt av den som ägde allt detta överdåd och som säkert måste vara en mycket betydande person.

När pianot med det skära sidenet innanför den genombrutna framsidan och de snirkliga ljushållarna bars in viskade pigorna sinsemellan att det måste vara en operasångerska som flyttade in här. När en fästmanssoffa klädd med blänkande gult siden och ett par tillhörande pallar dök upp förmodade gatpojkar sakkunnigt att det bara var en ny bordell. Och när ett stort, guldmönstrat och mycket vackert franskt badkar släpades uppför trappan av alla de sex flyttkarlarna gemensamt trodde någon att ägaren måste vara allra minst en hertig. »Eller hanses flamma», som en av de minsta och skarpögdaste av pojkarna skrek. Allt som allt var möbelleveransen till nummer 22 det mest spännande som Soho Square hade upplevt på länge.

Åsynen av all den här prakten både tröstade Jonah och gjorde honom nedslagen. Det var lugnande att se att hon i alla fall hade ett gediget hem. Låt vara att hon hade valt att slå sig ner i en mindre burgen del av London, men hon tänkte tydligen leva flott. Hon skulle inte behöva begära ekonomisk hjälp av honom. Ingen kunde anklaga Jonah Lackland för att vara knusslig, men hans pengar skulle förslå till mycket, och han ville inte behöva ta ställning till krav från någon annan, vem det än var. Men samtidigt blev han beklämd av själva lyxen och extravagansen i allt detta.

Den här damen var ingen tillbakadragen natur, så mycket var klart. Möblerna tydde på en pretentiös snobbighet och väckte plågsamma minnen av personer och platser som han inte ville bli påmind om. Speciellt en person som hade levt i sådan lyx och som hade varit lika svag för överdåd.

Han huttrade igen när den isande blåsten letade sig ner innanför kragen och uppför smalbenen. Det var orimligt att det skulle vara så kallt så här långt fram i mars. Det borde vara en aning vår i luften till och med här i hjärtat av London. Så måste han medge att det trots blåsten faktiskt inte var så förskräckligt kallt, att himlen hade en vårligt blå skiftning ovanför skorstenarna och att det såldes blommor på Frith Street, gullvivor och violer och till och med påskliljor. Nej, att han huttrade berodde på nerverna. Så mycket av tidigare års ängslan och oro hade väckts till liv igen när han fick veta att den här personen skulle flytta in i Soho Square nummer 22, så många obehagliga minnen hade trängt sig på honom under de senaste veckorna att han nästan kände sig sjuk. Han kunde inte minnas när han sist var så deprimerad.

Han vände sig om för att gå längs Carlisle Street till Dean Street där en musikeförläggare hade lovat honom en förhandstitt på några nya sånger — »som kommer att fördubbla era nettoinkomster på en vecka, så sant jag kan skilja mellan en mungiga och en mandolin», hade han bedyrat. Jonah hade varit fullt medveten om att karln var en kanalje, att han bjöd ut sångerna till en massa andra med samma löfte om ensamrätt, men han hade ändå gått med på att titta in till honom. Att det betydde att han måste passera Soho Square just den dagen då *hon* skulle komma hade ingenting med saken att göra, sa han sig. Det var en ren tillfällighet. Men Jonah var ingen god lögnare, och han

kunde framför allt inte ljuga övertygande för sig själv. Han svor ömkligt ner i kragen och kurade med axlarna igen liksom för att stänga ute den pinande oron.

Men innan han hade svängt om hörnet till Carlisle Street hördes plötsligt ett våldsamt buller bakom honom. Han vred på huvudet och fick se ett bländande elegant ekipage komma inrullande på Soho Square. Det var en höghjulad, tvåspänd faeton, målad i klarblått, med ett baksäte där en småväxt betjänt satt uppspetsad och med lädersuffletten nerfälld trots blåsten.

På kuskbocken satt en kvinna. Så här på avstånd såg hon inte särskilt lång ut, men på något vis gav hon intryck av att vara en person av anseende resning och betydenhet där hon satt i en kappa i exakt samma blå nyans som vagnen, med tömmarna vårdslöst i vänster hand och piskan i den högra. Men hon behärskade sitt fordon perfekt, för när det kom till hörnet klatschade hon med piskan med en lätt och ytterst graciös knyck på handleden, och de grå ponnyerna gjorde små krumsprång och stannade rakt bakom lastvagnen.

De kraftiga arbetshästarna som stod där och halvsov stampade och frustade vid ljudet och såg sig om på nykomlingarna. En av ponnyerna framför faetonen gnäggade gällt och försökte stegra sig. Men med ett ryck i tömmarna och en välplacerad snärt med piskan fick kvinnan honom att lugna sig. Sedan skrattade hon och slängde vårdslöst tömmar och piska till den lille betjänten, som fångade upp dem medan han hoppade ner från sin plats.

Alla stirrade förstummade på kvinnan när hon stod där på trottoaren och såg upp på huset. Hon drog långsamt av sig handskarna, efter vad det verkade fullkomligt

omedveten om det intresse hon hade väckt. Men Jonah var absolut säker på att hon mycket väl visste att hon hade publik. Antagligen njöt hon av det också. Ett kort ögonblick trodde han till och med att hon visste om att han var där, att han stod där på andra sidan gatan och stirrade på henne under hattbrättet, men så slog han bort tanken. Hon kunde inte veta det — skulle säkert inte ens känna igen honom om hon så såg rakt på honom. Men han kände igen henne, och det knöt sig i magen när han såg på henne.

Det hade gått drygt tjugo år sedan han såg henne sist, och då hade hon bara varit tretton år, men hon var lätt att känna igen. Håret var fortfarande svartlockigt men nu modernt kammat i kanonlockar över öronen under den dyrbara sidenfodrade hatten. Ansiktet hade varit runt och mjukt och försett med smilgropar. Smilgroparna hade hon kvar, det kunde han se när hon plötsligt log mot en av de djärvaste gatpojkar som hade vågat sig nära nog för att sträcka fram handen och tigga. Men i övrigt var ansiktet magrare, med klädsamma skuggor under kindbenen och en fast haklinje som i en mjuk kurva gick över i den långa halsen. Vad han kunde minnas hade ögonen varit mörkbruna, så mörka att de ibland verkade svarta, men dem kunde han inte se tydligt härifrån. Det enda han kunde se var att hon hade mognat till en mycket vacker kvinna, lika vacker som hennes mor hade varit.

Nu gick han äntligen. Han hade sett henne, och hans värsta farhågor hade blivit besannade. Han hade naivt hoppats att hon skulle vara som vilken annan kvinna som helst. Hon hade levt i trettiotre år, gift sig och blivit änka och bott många år i landsorten — knappast något ovanligt livsöde. Han hade hoppats kunna se henne som alldaglig, som någon han lugnt kunde slå ur tankarna. Men nu insåg

han att det hoppet hade varit löjligt. Den här kvinnan var, även sedd på avstånd, uppenbart en person med stark karaktär och stor charm. Det märktes på varje linje i hennes kropp när hon gick uppför trappan, på hållningen, på hennes lediga sätt att röra sig. Det märktes också på åskådarnas fascinerade blickar. Alla var bländade av hennes elegans, hennes skönhet, hennes blotta uppenbarelse.

Jonah fylldes med onda aningar så fort han såg henne. Lydia Mohun, liksom hennes mor före henne, betydde stora själskval för någon. Och medan Jonah med långa steg vandrade Carlisle Street fram föresatte han sig att det inte skulle bli för honom. Inte om han fick råda.

Omedelbart väster om Soho Square var gatorna lika tarvliga som själva torget — smala, stimmiga, stinkande av ruttna grönsaker, vidbränt fett från matserveringarna, hästar och trångbodda människor. Men sedan, då gatorna blev bredare och rännstenarnas innehåll renare, började elegansen skymta. Breda portiker med renskurade vita stentrappor, svartmålade järnstaket och mattvit puts visade var de rika och mäktiga bodde. Vid Grosvenor Square, där åtskilliga av stadens mest framstående medborgare bodde, var husen särskilt stora och påkostade. I vissa fall så påkostade att en och annan fann lyxen kvävande ...

— Om du ändå inte begärde att jag ska sitta i mörkret, mamma, bara för att du vill göra det, sa Jody och svängde upp benen över armstödet på den gracila förgyllda stolen som knakade under hans tyngd.

— O snälla du, var försiktig, sa hans mor. De där stolarna är rysligt dyra.

Men tillsägelsen kom likgiltigt och automatiskt, och Jody fäste sig inte vid den, vilket han inte heller skulle ha gjort om hennes ton hade varit dubbelt så skarp.

— Jag föredrar den mjukare dagern, fortsatte hon, och det är inte snällt av dig att beklaga sig. När du vet hur det plågar mig ...

— Äsch, mamma! Det spelar väl ingen roll om vi har gardinerna frändragna eller inte! Du har så tät slöja och sitter så långt från fönstret att det skulle krävas en kikare för att se mer än nästippen på dig! Du gör det bara för att reta mig. Jag hatar att sitta i den här ... den här gravkammaren! Framför allt när du är så grinig.

— Jag är inte alls grinig! Jag bad dig bara hålla mig sällskap en stund och berätta vad som händer ute i staden. Det är väl inte för mycket begärt, älskling, när jag är så ensam och så utestängd från allt ...

— O mamma, vad du tjatar! Jag har ingenting att berätta! Det går folk på gatorna, rännstenarna luktar illa och floden flyter. Mer är det inte. När jag talar om sådant som intresserar mig klagar du på det, och ...

— Nu är du orättvis! Har jag inte nyss räddat dig ur en knipa som skulle ha kunnat leda till katastrof för dig? Säg inte att jag är ovänlig mot dig bara för att jag ber dig prata med mig?

Och så var de i gång igen med samma gamla gnäll och gnat, runt runt i cirklar, medan Jody omväxlande tjurade och så plötsligt strålade mot henne och lirkade med henne och blev trulig igen. Men hon kunde stå ut med hans surmulenhet, hans irritation, till och med med ledan i hans röst. Hon kunde stå ut med vad som helst bara han var hos henne. För Lilith var det rena helvetet att sitta ensam hela de långa eftermiddagarna och kvällarna när han var ute på

egen hand och lämnade henne i det halvskumma rummet med ansiktet gömt bakom en slöja även när ingen såg henne. När han var här kunde hon glömma sitt vanställda ansikte, sin ensamhet, den mördande tråkigheten. Det räckte att bara se honom och höra honom och känna honom nära sig för att hon skulle glömma hur olycklig hon var.

Och hon hade av bitter erfarenhet lärt sig att det bara fanns ett sätt att behålla honom hos sig, och det var genom att verka snarstucken och svårbedd. Om han ville ha pengar — och när ville han inte det? — och hon längtade efter att få ösa dem över honom låtsades hon ha svårt att avvara några. Hon fick honom att sitta där medan hon räknade igenom sina tillgångar och alla utgifter för att se hur mycket hon hade över åt honom. Han visste lika bra som hon att det var ren bluff, att hon när som helst kunde och skulle ge honom allt han bad om. Och han visste också att hon spelade den här komedin för att få behålla honom hos sig en liten stund till.

Någon gång emellanåt hade han försökt vänja henne av med den där falska knussligheten genom att komma och sitta hos henne även när han inte ville ha pengar av henne, men det hade han snart slutat med. Hon var så klibbigt ljuv mot honom, så efterhängsen, så krävande att han ibland hade en känsla av att han skulle bli uppslukad, totalt förintad om han var tillsammans med henne mer.

I dag var han mer irriterad än vanligt över det här skådespeleriet. Han måste pungslå henne på tvåhundra pund, en summa så stor att till och med han tvekade lite. Men han var tvungen. I början hade han vunnit rejält, och när förlusterna sedan kom, hade de verkat så obetydliga. Tills han längre fram på kvällen, omtöcknad av en hel

flaska konjak — han hade faktiskt inte tänkt dricka riktigt så mycket — hade räknat efter hur han låg till och så när blivit spik nykter av chocken. Att bli skyldig så mycket till samma personer som hade satt honom i sådan knipa förra gången — det var minst sagt fatalt.

Förra gången, för flera månader sedan, hade de hotat med att göra slarvsylta av honom. De hade beskrivit så målande vad de kunde göra med hans sjuttonåriga ansikte och kropp att han hade mått illa, och han hade suttit där vettskrämd och velat kräkas. De hade skrattat åt honom, men de hade menat vartenda ord de sa.

Den gången hade mamma verkligen haft svårt att skaffa fram pengarna, för det rörde sig om ett fyrsiffrigt belopp, så mycket att hon hade måst sälja flera av sina aktier i Haymarketteatern till direktören, John Buckstone. Det hade betytt att hon släppte kontrollen över verksamheten, och det hade grämt henne, det visste han. Hon hade alltid haft en speciell förkärlek för den gamla teatern och hade haft mycket nöje av att läsa förteckningen över nästa säsongs repertoar och skådespelarna som valts att uppträda. Hon brukade skicka små myndiga brev om att den eller den skådespelaren inte på villkors vis fick engageras och att pjäsförfattaren si eller så absolut inte skulle få sina verk uppförda.

Jody hade haft del i hennes makt och hade utnyttjat den för egen del. Som till exempel i fråga om den där lilla dansösen som hade skrattat åt honom efter hans misslyckade försök att ligga med henne. Nå, mamma hade sett till att hon fick sparken från teatern på direkten. Så det var ju synd att hon bara kunde skaffa fram pengarna han behövde genom att sälja aktierna i Haymarket, men det var inget annat att göra. Att sälja en fastighet skulle vara

oekonomiskt, och att sälja smycken skulle betyda en anseelig förlust, för man fick aldrig ut fulla värdet så där i en hast. Så det hade fått lov att bli aktierna i Haymarket.

Och nu måste han göra det igen. På något sätt måste han klämma ur henne en betydande summa. Han suckade och svängde ner benen från armstödet. Det här trätandet ledde ingenvart, och han hade lust att gå ut i kväll, se den nya pjäsen på Drury Lane. Han måste få fart på henne ...

Det tog honom bra mycket över en timme, bortåt sjuttiofem minuter av lirkande och smicker och skämt och skratt. Men det var värt det, för hon gav honom så småningom en anvisning på tvåhundrafemtio pund utan stort mer än en liten grimas av ogillande, och han kramade om henne och kysste henne med uppriktig värme.

— Du är världens raraste mamma! sa han och reste sig för att borsta av knäna på de eleganta rutiga byxorna och sedan vika ihop den dyrbara anvisningen och stoppa den i fickan.

Han var så lättad och tacksam att han till och med försökte fundera ut någon belöning åt henne och till slut kom på lite teaterskvaller av den sort som hon var så förtjust i. Det var ju allt den stackars människan hade kvar av sitt förflutna, tänkte han och log stort mot henne med huvudet på sned när hon dyrkande såg upp på honom.

— Jag hörde lite prat om nästa pjäs på Haymarket, mamma, sa han. Du får väl inte veta så mycket därifrån nu som förr? Jo, de ska ta upp »Ivanhoe» igen.

— Redan? Det märktes att hon var ivrig, ögonen lyste genom slöjan. Jag trodde inte den gick så bra förra året, fortsatte hon. Det var en bedrövlig uppsättning, hörde jag. Och den gick inte mer än sjuttio gånger, vad jag kan minnas.

Han hade gått ifrån henne nu och stod och försökte rätta till kravatten framför spegeln ovanför den öppna spisen.

— Tja, succé eller inte, så ska den upp igen med Richard O'Hara som Ivanhoe ...

— Ja, det är inte så konstigt, sa hon och sjönk tillbaka i sin stol. Han har ett romantiskt utseende, sägs det, men jag tror inte han är någon större begåvning ...

— Rowena görs av mrs Plunkett igen, och de har en ny aktris i rollen som Rebecca — alldeles okänd, tror jag. I varje fall i London.

— Jaså?

Det intresserade henne. Hon hade själv spelat den ädla judinna med stor framgång. En gång. För länge sedan ...

— En okänd i en så viktig roll? återtog hon. Det är väl ändå inte möjligt!

— Ja, hon är ingen amatör, långt därifrån. Han vände sig från spegeln och log mot henne. Nej minsann! De som har sett henne är idel lovord. I just den här rollen också — hon gjorde stor succé i Edinburgh, påstås det.

Hon stelnade till.

— Edinburgh? En ny aktris från Edinburgh?

Han såg ner på henne, förvånad över hennes ton.

— Ja. Hon lär vara mycket uppburen där men har nyss flyttat hit till London. Lydia Mohun tror jag hon heter. Ja, just det. Det uttalas Moon men stavas Mohun. Känner du henne?

2

Solskenet som föll in längs Oxford Road förbi den nyresta Marble Arch vid Hyde Park Corner fick träden i parken att kasta långa skuggor och lyste upp frukostbordet i Stanhope Terrace nummer tre på ett mycket tilltalande sätt. Gideon stod i dörröppningen ett ögonblick och tittade på dem där de satt allihop med ljuset bakom sig som en gloria. Han tänkte ingenting särskilt, bara njöt av anblicken.

Framför allt av Abby. Hon satt vid ena bordsänden med Isabel, i förkläde mot vällingspillet, på ena sidan om sig och Sarah i sin höga barnstol på den andra. I Ellies ögon var det rent okristligt att låta så små barn äta frukost tillsammans med de stora, men Abby kunde handskas med Ellie. Hon hade varit ensamjungfru i Abbys andra hus vid Paddington Green innan hon befordrades till barnjungfru här vid Stanhope Terrace och fick inte ta sig ton hur gammal i gården hon än var. Inte med den duktiga Abby vid rodret, tänkte Gideon och log lite när han lät blicken glida vidare till Freddy, som efter vanligheten satt försjunken i Pall Mall Gazette medan han slukade maten i ilfart.

Hans röda hår formligen blänkte, välborstat och välkammat ovanför den korrekta svarta kostymen och den bländvita kragen. Freddy gillade inte den avsiktliga halvsjaskighet som så omsorgsfullt odlades av många av

hans kurskamrater. Han stod över sådana barnsligheter, hade han högdraget förklarat för Gideon en gång när styvfadern skämtsamt retades med honom för hans oklanderliga klädsel. Men trots att han var noga med sitt yttre var han sannerligen ingen tråkmåns. Nu tittade han upp, blinkade åt Gideon och vek med en ljudlig suck ihop tidningen. Han räckte den till sin styvfar, som satte sig på sin plats vid den andra bordsänden.

— Det blir ingen annan råd, sa Gideon. Jag får lov att beställa två exemplar om jag ska slippa läsa nyheterna genom dina efterlämnade smulor. Hur många gånger ska jag behöva säga att du så gärna får låna tidningen — när jag är färdig med den?

— Jag ska försöka komma ihåg det, sa Freddy glatt. Men i dag behöver du inte vara så bekymrad, för jag har varit extra noga med att inte sätta minsta fläck på börsnyheterna. Och det är i alla fall bara dem du läser!

— Åja, jag är inte alls så vinningslysten som du tror! skrattade Gideon och slog omedelbart upp handelssidan. Inte så värst i alla fall. Abby, älskling, jag undrar om inte Sarah tänker begå något illdåd med sin välling ...

Abby vände sig om från Isabel och hann lagom fånga upp skålen som Sarah höll upp över huvudet.

— Då kan du komma och mata henne, sa hon glatt, medan jag serverar dig kaffe — hon är en riktig bråkstake i dag, det lilla trollet!

— Jag ska ta hand om henne, mamma, sa Freddy. Ät du din frukost, Gideon, du kommer för sent annars. Förresten ... Han såg över axeln på Gideon som tog sig ett ägg vid byffén. Gideon, jag skulle vara tacksam om du hade tid med mig ett tag i eftermiddag när jag kommer hem från Nellie. Jag behöver råd i fråga om min ekonomi ...

Abby såg hastigt upp.

— Men Freddy! Varför då? Du har ju nyss fått ditt kvartalsunderhåll! Du har väl inte satt dig i skuld någonstans?

— Hör på henne! Vad tror du egentligen om mig? Litar du inte på mig alls? Nej, lilla dumma mamma, jag är inte slarvig med pengar. Det har jag aldrig varit och lär inte bli heller. Det är någonting helt annat, det lovar jag. Jag ska berätta för dig sedan när jag, är klar. Som alltid! Men än så länge är det en sak mellan Gideon och mig. Och han log mot henne med så avväpnande öppenhet att hon skämdes.

— Ja, jag borde väl ha bättre förstånd, sa hon och log tillbaka. Naturligtvis finns det saker som män måste diskutera sinsemellan och som vi stackars kvinnor aldrig skulle förstå.

— Och det ska du säga! sa Gideon och kom tillbaka till bordet. Din mamma har mycket bättre huvud för ekonomi än jag, Freddy, så det vore förmodligen klokare att du talade med henne. Men visst står jag gärna till ditt förfogande om du vill.

— Ja, det vill jag, sa Freddy oberört medan han vant torkade Sarah om munnen och fick henne att skratta genom att räkka ut tungan åt henne och titta i kors. Mamma ska få veta vad det gäller när jag är klar — men jag vill tala med dig först. Det passar mig bra i dag, om du har tid.

— Då säger vi det, sa Gideon lugnt. Strax före sex?

— Bra. Freddy reste sig och borstade av kavajen.

Abby tittade upp på honom och förundrade sig som så ofta över att hennes son hade kunnat bli en så storvuxen ung man, för han var hundraåttiofem centimeter i strumplästen och fick sin mor att känna sig som en dvärg.

Hon hade alltid betraktat sina hundrasextio som alldeles lagom, men nu tvivlade hon på det.

— Jag tror jag går nu i stället för att vänta på halvniobussen, sa han. Det är en vacker morgon, och jag tar mig en promenad genom parken och ser hur långt de har hunnit på mr Paxtons Kristallpalats. Det borde vara i det närmaste klart, för de första utställningsföremålen ska flyttas dit nu när som helst, sägs det.

— O, får jag följa med, Freddy, får jag följa med! gastade Isabel och försökte kravla ner från stolen. Snälla Freddy ...

— Snart, raring, men inte i dag, sa Freddy. Inte förrän där finns mer att titta på. Och jag måste vidare till sjukhuset, så jag skulle inte kunna följa dig hem — och hur skulle det då bli? Tänk om Ellie blev tvungen att komma och leta efter dig bland alla arbetarna! Så ond hon skulle bli ...

Och Isabel drog ner mungiporna och skrattade sedan, för hon var ett gladlynt barn. Freddy böjde sig ner och kysste henne och så sin mor och Lillan och gick runt bordet för att på vägen ut röra vid Gideons axel till farväl.

Men innan han var framme vid dörren flög den upp med buller och brak och Phoebe kom in i rummet med frasande kjolar. Efter henne kom Ellie, högljutt grälände.

— Jag har ju sagt tio gånger så visst som en att så stora krinoliner inte ska bäras på mornarna! Där har hon sin faster som vet vad som passar sej! ser hon *henne* svassa omkring i en sån kjol så här dags på dan? Hon tar på sej klänningen som jag har lagt fram! Den där kan hon ha i eftermiddag när hon gör visiter. Komma till frukostbordet i den kjolen är rent löjligt, och jag drar mej inte för att säga det till henne även om andra gör det!

Ellie blängde ilsket på Freddy, för Phoebe hade ställt sig bakom honom och slagit armarna om hans midja som om hon sökte skydd.

— O, rädda mig, Freddy! sa hon och fnittrade åt Ellies förargade fnysning. Jag är vettskrämd! Jag tog bara på mig den här söta klänningen för att ni skulle få beundra den, och så bär sig Ellie åt som om jag var en fallen kvinna! Du måste rädda mig, annars river hon den av mig!

Freddy tog behändigt ett steg åt sidan, vände sig om och stod och såg ner på sin kusin — för hon var småväxt, till och med mindre än mamma — och beskådade henne sakligt. Det var en högst förtjusande klänning hon hade på sig, av citrongul organza garnerad med små tygrosor i mörkare gult och bandrosetter i samma färg om de mörka kanonlockarna. Den vida kjolen var lätt som en sky, så lätt att den såg ut att lyfta sig lite för varje andetag, och hon stod där med händerna knäppta framför sig och huvudet lite på sned och såg upp på Freddy med ett svagt leende som visade upp de näpna smilgroparna. Hon var betagande söt, och det var fullt tydligt för dem alla att hon själv var väl medveten om det.

— Ja, man kan inte neka till att klänningen klär dig högst charmant, sa Freddy efter ett ögonblick, och den skulle vara en prydnad för vilken salong som helst. Men man frågar sig om den är en lämplig klädsel för frukostbordet. Ellie anser det inte, och du är av motsatt uppfattning. Hur ska jag kunna ta ställning i en så förtvivlat viktig fråga? Hur kan jag, en stackars karl, fullkomligt överväldigad av så mycken fägring kunna ge ...

— Asch, tyst med dig! sa Phoebe och trutade med munnen, näpet och välberäknat. Du får inte retas med mig! Men säg till Ellie att ...

— Att hon har alldeles rätt! avbröt Abby lugnt. Det är inte ett plagg för frukostbordet. Och när du nu har gjort precis den effektfulla entré du ville göra, din lilla apekatt, så går du och byter ögonblickligen. Adjö, Freddy. Du hinner inte med din promenad om du inte ger dig i väg med detsamma. Vi ses vid middagen. Glöm inte att vi äter tidigare i dag med tanke på bjudningen ...

— Ja, jag måste gå. Adjö, Phoebe. Du är förtjusande. Är det den här klänningen du tänker ha på dig i kväll? Då ser jag fram mot tillställningen med ännu större förväntan. Adjö då! Och han kysste henne på pannan och gav henne en hård kram. Hon log upp mot honom, inte utstuderat den här gången utan kamratligt, kysste honom på kinden och gick ut för att byta klänning.

Som vanligt hade Phoebe inlett dagen med att skapa lite spänning, och som en följd av det tog alla itu med dagens göromål på lite muntrare humör. Även om den här marsmorgonen inte hade lysts upp av en klar vårsol skulle det ha rått trivsel i huset Henriques, för det gjorde det alltid. Det var en trivsel född ur den kärlek som fanns mellan Abby och Gideon och som hade funnits där nu under åtta års äktenskap. Den smittade av sig på dem alla. De båda kusinerna kände sig lika mycket som Gideons barn som hans egna småflickor, och Phoebe fann sig i fasterns moderliga förmaningar så som hon aldrig skulle ha funnit sig i tillsägelser från sin egen mor.

Fast Phoebe mindes väl knappast sin egen mor, tänkte Gideon medan han bytte en road blick med sin hustru bakom Phoebes rygg. De talade aldrig om det förgångna i familjen Henriques. Nuet var rikt och lyckligt, och det förgångna hade för det mesta varit så tragiskt att ingen av dem ville tänka på det.

Det fanns förstås tillfällen då Gideon måste stiga tillbaka in i det förgångna, och det var när han besökte sin mor. Varenda fredagsmorgon tog han omnibussen in till centrum och satt två timmar hos Leah, lika vital och svarthårig som alltid trots att hon hade sin sextioårsdag långt bakom sig. Hans far var emellertid aldrig med då, och Gideon accepterade hans frånvaro som oundviklig.

När Gideon gifte sig med Abby — efter två års energiska påtryckningar från hans sida — hade han vänt ryggen åt sina trosfränder, om än inte åt sin tro. Han hade även tvingats bryta med sin far, hur innerligt han än älskade honom. Om detta var det pris Gideon måste betala för att kunna gifta sig med Abby, så var han villig att betala det, hade han sagt till sina föräldrar. Och hans mor hade funnit sig i det oundvikliga även om hans far inte hade gjort det och heller aldrig skulle göra det. Den gamle Henriques sörjde sin son som död, för en församlingsmedlem som gifte sig med en icke troende blev utstött ur gemenskapen.

Gideon sörjde också och önskade att det hade kunnat vara annorlunda. Ibland — fast mycket sällan — såg han på Abby och döttrarna, på sin styvson och sin hustrus brorsdotter och frågade sig om han hade rätt att vara så lycklig när han hade tillfogat sin egen far sådan smärta. Men han hade egentligen aldrig dåligt samvete, för han visste att han inte enbart hade varit självisk när han följde sitt hjärtas röst. Han hade låtit sig själv bli lycklig genom att gifta sig med Abby — men han hade också skapat lycka åt andra. Och ingen kunde straffas för det.

Han tackade ofta Gud för sin lycka. Han gick regelbundet till lördagsgudstjänsterna i synagogan och satt längst bak på en av de oreserverade bänkarna och bad tyst och innerligt — och ensam. De andra männen, som i många fall

hade sett honom växa upp, ignorerade honom fullständigt, uppförde sig som om han inte fanns. När gudstjänsten var slut vek han stilla ihop sin bönesjal och lade ner den i sammetsfodralet med de hebreiska bokstäverna i guld utanpå. Så gick han tillbaka till Stanhope Terrace, där Abby log mot honom och hälsade honom välkommen hem och aldrig med ett ord berörde var han hade varit.

Hon sörjde också över att hennes man var utestängd från släkt och vänner, och hennes sorg var svårare att bära därför att hon var så medveten om sin egen skuld. Det var för henne han hade brutit med sitt förflutna, för henne han hade offrat sin fars kärlek. Men på åtta år hade hon lärt sig att bära skuldbördan inom sig och inte belasta honom med den. Hon kunde le mot honom och röra vid hans hand och ingenting säga de dagar då han fastade, kunde finna sig i hans underliga krav i fråga om köttet han åt och aldrig kommentera dem.

Eftersom det var fredag i dag skulle Gideon om en halvtimme fara direkt hem till sin mor och komma till kontoret i fabriken vid Irongate Wharf Road först på eftermiddagen.

Nu var det inte enbart för att hålla sin mor sällskap som han hälsade på henne i dag. Han skulle också diskutera föräldrarnas bankirverksamhet med henne och ge vad råd han kunde. Hur hon lyckades övertala sin man att följa de råden visste han inte, men på något sätt gjorde hon det, för banken blomstrade trots att Gideon var borta, han som törut hade varit dess stöttepelare. Nu ägnade han all sin energi åt Caspars, det företag som han hade övertagit i och med att han gifte sig med Abby, och under deras åtta år tillsammans hade det också utvecklats starkt. Järnvägens genombrott hade betydd mycket, för fabriken låg så

utomordentligt lämpligt till i närheten av den västra banlinjens slutstation att de hade kunnat konkurrera ut många av de andra apotekarna med egen tillverkning. I stället för att som tidigare sälja enbart inom Londonområdet skickade de nu sina piller och mixturer och plåster och salvor så långt västerut som till Exeter. Under det senaste året hade de blivit ännu ambitiösare. Nu när järnvägarna sträckte ut sina ståltentakler till landets alla hörn hade de filialkontor i Runcorn och Norwich och till och med så långt norrut som i York, där Oliver, Phoebes allvarsamme och duktige bror, satt som filialchef för Caspars och stadigt ökade på företagets vinst.

Gideon log mot sin hustru och sina döttrar över frukostbordet den här soliga marsmorgonen och tänkte att han i sanning hade anledning att vara nöjd med livet. Huslig harmoni och ekonomiskt välstånd — vad kunde en modern människa mer önska sig? Om Gideon hade varit vidskeplig skulle han nästan ha varit rädd för att skatta sig lycklig, tänkte han ibland. Men han var inte vidskeplig. Enligt hans religiösa övertygelse skulle det ha varit direkt syndigt att ängslas för att ett oblitt öde kunde drabba honom. När man som Gideon gjorde sin plikt mot Gud och medmänniskor hade man ingenting att frukta.

Tanken på plikten mot medmänniskorna påminde honom om vad han hade lovat Jonah, och han sa:

- Abby, älskling, har du talat med din bror nyligen?
- Inte sedan i söndags som vanligt, sa hon. Hur så?
- Han skickade bud i går. Ville att jag skulle titta in på tavernan i dag. Det är litet svårt. Jag ska träffa Sydenham klockan ett, och nu vill Freddy tala med mig klockan sex. Det blir inte lätt att hinna vara klar till Phoebes tillställning i kväll. Det vore kanske enklare att träffa Jonah efter

middagen. Tror du Phoebe märker om jag uteblir från hennes lilla spektakel?

— Märker? Snälla du, hon skulle bli djupt sårad. Och säg för all del inte »lilla» så att hon hör det. Hon har inte talat om annat än tablåer, tablåer, tablåer sista månaden. Hon kommer att sakna varenda en som inte kommer, det kan jag försäkra. Förresten är Jonah själv här i kväll. Naturligtvis yrkade hon på att han skulle komma.

— Hm. Kanske kan han tala med mig då i stället. Äter han middag här?

— Nej, han kan inte gå ifrån tavernan förrän efter första föreställningen, säger han. Han kommer inte hit förrän närmare halv elva, lagom till Phoebes uppvisning. Ni får inte tillfälle att prata affärer här, det kan jag inte tänka mig. Det är bäst du går till King Street om det är så viktigt att det inte kan vänta till på söndag.

— Han sa att det var viktigt, sa Gideon och reste sig just som Phoebe kom in igen, nu iförd en prydlig grön vardagsklänning. Nå, Phoebe, är allt klart för ditt stora framträdande i kväll? frågade han. Av vad din faster säger förstår jag att det blir någonting som väl kan mäta sig med självaste världsutställningen.

— Ja visst! sa Phoebe självsäkert. För världsutställningen är än så länge bara en massa arbetare och glas i parken, men mina tablåer är färdiga nu! O Gideon, du kommer att tycka om dem, det lovar jag! Jag har fyra olika kostymer och underbara dekorationer och ...

— Nej, berätta inte! Låt det bli en överraskning, sa Gideon hastigt. Du förtar nöjet för mig om du säger för mycket. Abby, då går jag till Covent Garden i eftermiddag, mellan samtalet med Sydenham och klockan sex. Klarar du dig medan jag är borta?

Abby log mot honom och reste sig med Sarah i famnen.

— Det tror jag nog att jag gör. Jag är inte alldeles hjälplös! Det är förresten ingenting som inte kan anstå till i morgon. Henry är inne hela dagen i dag, så han kan hålla ett vakande öga där det behövs. Adjö, älskling — och jag hoppas som alltid att allt står väl till inne i City.

Och de växlade en kyss och skildes vid foten av trappan, medan Phoebe som vanligt åt sin frukost ensam, för av dem alla var det bara hon som inte hade något arbete att ägna sig åt.

Inte för att hon var sysslolös. Hon ägnade sig åt långa skvallerstunder med de många flickvännerna i grannhusen. Hon gjorde hektiska besöksrundturer i den näpna lilla vagnen som hon hade fått i present av sin far på artonårsdagen. Så var det de dagliga ridturerna på Rotten Row, då hon åtföljdes av ett litet kotteri eleganta unga män som var bröder till hennes flickvänner — och lyckliga de unga män vilkas systrar var goda vänner med den beundrade och omsvärmade miss Lackland! Och sedan alla bjudningar och baler och andra nöjen ... ja, Phoebe var en mycket upptagen ung dam. Men inte vid frukostdags, då hon satt i lugn och ro och åt rostat bröd och drack te och tänkte på vad hon skulle ha på sig.

Freddy, som vid det laget raskt marscherade genom parken, tänkte på henne där hon satt med armbågarna på bordet och koppen i båda händerna — för hon var aldrig riktigt lika noga hemma som borta — och log lite för sig själv. En sådan liten dumbom hon var! Att hon använde sin ovedersägligt skarpa hjärna på sådant tjafs var grovt slöseri. Men hon är ju så ung, tänkte Freddy i sin tjugoåriga visdom. Med tiden skulle hon mogna och ägna

sig åt viktigare ting än bjudningar och de tablåer som hon älskade så.

Hon hade hört talas om den typen av salongsunderhållning av en god väns mor, som berättade om nöjeslivet för trettio år sedan. Phoebe beslöt raskt att återuppliva den en gång så populära idén, och snart var tablåer den stora modeflugan i hennes bekantskapskrets. Hon satt i timmar och läste böcker om den grekiska mytologin och historiska händelser och tänkte ut arrangemang och kostymer och intressanta effekter. Freddy måste erkänna att hon hade blivit riktigt skicklig.

Han brukade sitta och titta på när hon var drottning Boadicea, som ledde sina trupper från en stridsvagn gjord av ett uppocknervänt köksbord, eller Sköna Helena, som grät över Troja där hon stod svept i meter efter meter av vitt siden. Och han kände hur hon trollband honom — som hon alltid hade gjort, från det att han såg henne första gången, när han bara var tio år och hon ett storögt barn på sju år i vita volanger och förkläde.

Hans steg blev längre och snabbare när han tänkte på den trollmakten. Riktigt när det gick upp för honom att det som han kände för sin kusin Phoebe inte bara var barnslig tillgivenhet utan äkta, mogen och mycket vuxen kärlek visste han inte. Ibland hade han en känsla av att han hade älskat Phoebe i hela sitt liv. Tiden innan hon kom kändes nu som en skuggtillvaro. Där hade varit hans mor och Ellie och han själv och de sju almarna på ängen och deras lilla hus i Paddington Green, och det var allt — säkert mycket trevligt men inte ett dugg spännande.

Så hade Phoebe kommit, och alla färger hade blivit klarare och dagarna längre och mer löftesrika, kvällarna framför brasan trivsammare, lekarna på ängen mer

dramatiska, skolarbetet besvärligare och loven mer idylliska. Allting hade intensifierats.

Mammas giftermål med Gideon hade varit en viktig händelse, men ändå mindes han inte så mycket av själva bröllopet. Det viktigaste var att Phoebe hade rivit sönder sin klänning, som hade sytts enkom till evenemanget, och Freddy i ett försök att trösta henne hade kysst henne. För första gången hade han känt sig ganska vuxen, då han var en pojke på tretton som kysste en flicka på tio. Och de känslor som grep honom då hade inte haft något barnsligt över sig.

Att hans första halvsyster föddes hade också varit en viktig händelse, men inte beroende på det där skrikande rödfnasiga lilla knytet som var Isabel. Phoebe hade gråtit häftigt och snyftat att nu ville faster Abby och farbror Gideon kanske inte ha henne hos sig mer utan skulle köra ut henne. Och det hade behövts många kramar och kyssar från honom innan hon lät trösta sig med att det i så fall skulle ske över hans döda kropp.

När han nu såg tillbaka på allt det där förstod han mycket väl att hon egentligen inte alls hade varit rädd. Från den stund då hon »tillfälligt» flyttade hem till sin faster efter sin mors hemska död medan hennes far »ordnade det lite bättre för sig» hade det stått klart att det här skulle bli ett permanent arrangemang. Det hade ju varit oundvikligt. Hans morbror Jonah var inte rätt person till att ta hand om en liten flicka på lämpligt sätt. Det var det bästa som kunde hända Phoebe att hon fick komma och bo hos oss, tänkte Freddy medan han gick den solbelysta gången fram mot Paxtons väldiga glittrande utställningsbyggnad. Det bästa som kunde hända mig också, tillfogade han för sig själv och log. Ja, så var det. Ett